ühi ma pasori tilma pilku, ülle laive liike heida, ja teeda soa, mis
soät ommetegi piär olema. Ühi mõtleb, nü ka tehti. Ta läts veelin
kambre löwelt, kullammaselepa liike, ker wäänüsi tema weelt öö tukse,
nink simmi weelt kombrel olevabe Wera tördoke läts, kelle õmmetust
noorikel wõimata olli teda kätte saija, selle türde olli liiga jüdäw.
Ka kambre esi olli leelt inemise perega koon, ja ühi noorik tõstis
källi tulli. — ollüa ka tema rõõwa weri-werewa, mis ütlegi
mõtsamiega mont ei lää, ühi munagi weri: —
Ühi meer kodo tulli, nägi tema omma naelt werilte olewat, ja ta
rõõgar hõnsa ülbuga: „Kor sult muna?! Sija rutu, ehk mun
ka om se elel ob!" Waristen sattis naine mehe jalge ette, ja palus
omma sündi andis. Ent mõtsuna meeleline meer hoard mööga
nagla otlest, ja lei naise wõa otlest maha, keda ta wäega sunt
le lilli aida toredalt maha matt, ent selle wõa ta elsiäldse ülle
hõja peida pand. Korale leinamisega läts ta oma naise ela
poole, naise surmalt ninu matmisst, teeki andma, ker selle ülo
nätt ehmält surwatleda lai, ninu peäst wäämehele jällegi tüse
tütre naisen, sunse kaapa noraga ond, nüüd edimätsalegi tütrele.
Ka selle naisega läätsina oopa nii lonna hakante, et ka see
sulb munasesepa seelin kombrehe läts, ninu selle peäst omale
mehest tapetur sai. Wõiga ennegi tulli meer jällegi kurbe lõnu-
nidega naise ela poole, ja see and tälle jälle nolmanda tütre nai-
sen, kellele ta nii lonna sulb munasepa kätte and, ninu kangerte keel,
mille wäendanna kombrehe minnä. See sullel tärwete sõnna,
hõit munasepa käen, ninu se nüü seelin kombren. Ent kogemata
olli ta üle lala kombre redo külge puttanu, selle ust hendatt valatis
läts, ja ta omas sunsen heitümisen, kulga inemise näid löuse, ninu
neide seen ka ommi ranembide sõtarde oma pääsepi. Ta kogor
jälgsti, ninu nütt ümben sõtarde pää, muide pääp, ninu nond ülle sunde
lilli polli, lilli junde ala, wajale. Ühi meer kodo tulli, olli tät kõa-
meel, et naine koton käsi perä on elainu, ja naine nünse ka wäänüsi
rõõnus ja kurtilin olla, ninu pallel omma neelt temäga üten ela
poole kortile, ninu ka ülle lili, kõige nõiga talle kingitusper wõja.
Meer laber ja tegi ka nü. Ela pool näuber tütar lilli junde ala pälsi
omma kate lõtsse pääd elale, ninu see, latt omma räämeke, ühi omma
kate tütre, ninu selgide inemiste nõrdsuda kuimi dõeita, kokku ette
wõja, kon ta omma teenitut palka kätte sai. Kaupmees latt meelsa-
rell, lilli eija matsipelk ka ommi tütarde sookn uetka kodo tuwa, ninu matt
nema sunse leinamisega wahtsete maha. — Kolmas tütar tennas õnne, et
ta tiske mehe seelin tähele pand, ninu kenda surma süü eest koit, selle
jaar ka teligi nütsit sinna rüüdi. — (Järg talleb) Jakob Hunt.

Waffelüna, 20/II. 1896. 33. Korjandus.

J. Sandra.

(34x) pag. 245.

Waffelüna Kihelkonnast.
Saatnud: Jaan Sandra

I. Wana sõnad.

Saadud: 18 19/VII 96.

1, Tulüga tüü tetäs, mosu-
ga maja peetäs.

2, Waene perremees wõip ennäm-
ätä
Ühi wäsi sulane.

3, Ullik (lattsi) uni armas
tasgas (sunsel) tüü kallis.

4, Lät kalamees järwele,
pane pada tulele, lät jäh-
meer mõtsa, õrä pane mitte.

5, Uma aun, uma hõis.

6, Waefel om ennegi mõnest
pundus, ahnel om wõigest
pundus.

7, Ker häste tege, teo parem-
bat nõge.

8, Mida kolm nõrd ümbre sõme
saat mähästa, — pane peida.
Ühi kolme pänna seen waja
ei tule — wiska maha.

9, Ahne kõtt om wõige sunemb.

10, Ühi mõtus kinna lügutas, sis tigalane ka rohutas.

II. Wana usk.

1, Ker Jaani-ööl wälan wõip,
nimelt mõtsa all, kon palgi
sõnajalga on, see leewap
hüitsena sõnajala, millega
tält õime om, mea seen
seiswat warandust kätte saija.

2, Ker wije hommiku tsiresti
häärma, ehk nela tehelise
riistuhaina lehe löuwap,
om tulewidun õmmelis, ehk
paap sunst õime wasti tüdma.

3, Ühi seloja sullega wottale,
seina ehk usse pääle, tüha
notiga lüü; sis jääb ta
nõrwata. (Tubli traha.)

4, Jaani-õdangul Nooja
palgi rauwa rosset Nodda,
ja jooda sellega elajät —
sis ei nakka neile ütegi
wiga külge, ei ilmast ei
wäljast tilmast. —

5, Mis nuolsale tappa (potetta
ajal) õrä om lubatu, ehk
tatt esi wõtis, — seda õrä
ormatsegu ello pätta. Teet
ja seda — löper ruunne
wõõra weel ennäm lubatule
elajale perrä. Nü näitusse:
Üti õmmis enna olli kaeritsa-
nun: „Tapke mu Mafik mulle
õrä potetle pääle!" — Ent tattsi
es täis nõige parembat lehma
tappa, ja naa tapsiva üte kõõrusse.
Seatt neer wana memm ega õige
Nodo rääma, nagja eida lehmi
nüsma, nagu tjoresi enne, kooni
Nõik lehma weel nadsi nüsma,
ja terwe kori, (kuus lehma) üte töise
perra kanda aeti. (Minija ja poja
hõmus olewat ta egal õõl neide
kuulden lehmi nüsmi ja hõidnu:
„Maafo! Maafo! Maafo!!")